

**Finkels
parentations-act
Prologue til comedien,
kallad Det
underjordiska br...**

Hallman, Carl Israel,

1700-1829 81 Fa Br.

National Library
of Sweden

Ex. A

HALLMAN, C. I.,

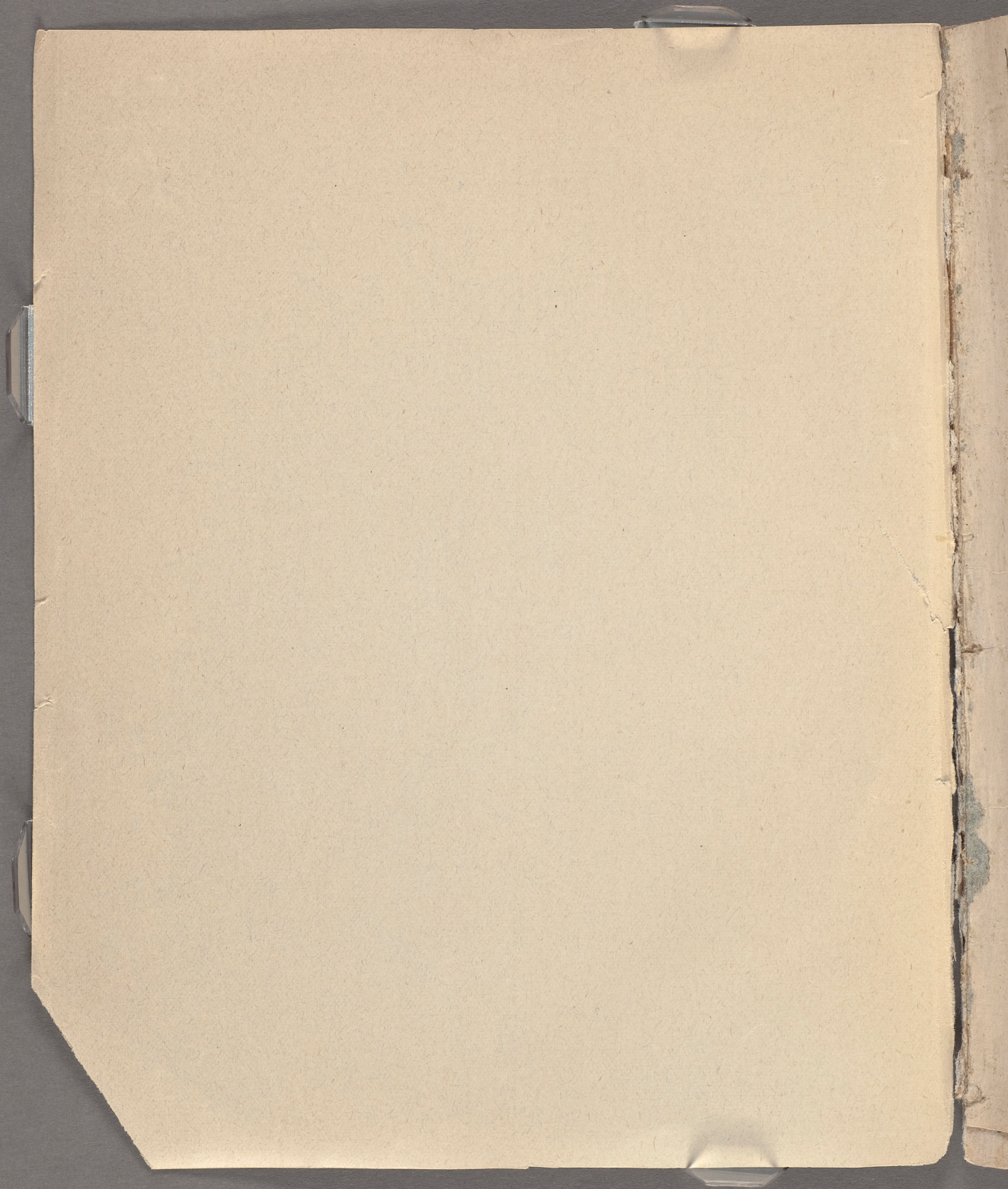
Finkels parentations-act. 1777.

Vite. Su.

Draw

(Per.)

1700-1829

Ex. A

Hallman, C. J.

Finkels parentations act...

50. Saml.

Vitt. Sv.

Dram.
(21.)

1700-1829

N:1 Wärdinnan på Latinska Klubben, Fru Cicilia
N:2 afskedade Salt Commisarien Drommelberg
N:3 En Hökare N:4 Provicant Skrifvaren Söderlank
N:5 Badaren Tusvasfers Hatt

LALLMAN C T

Att. to
Draw
(Pr)
c
00-1829

Öhl Sällskapet.

Graverad på Öhl. Oratorernes Omkostnad Finnes Till
Salu för den mästbiudande på Smedgatan uti huset
Försilfrade Melon. N° 128.

FALLMAN, G. J.

A

Tit. Sv
Dram
(Psr)

1700-1829

**Sinfels
PARENTATIONS-ACT.**

Prologue

Et

Comedien,

Kallad

**Det Underjordiska Brånwins-
Bränneriet.**

Stockholm,

Tryckt hos Carl Stolpe, 1777.

Personerne.

	Sen Cicilia.	Wårdinnan på Latinska Klubben.
	Madam Barbro.	Krögerstän på Krypin.
	Ingrid.	Cicilians Piga.
	Drommelberg.	En affledad Fält-Commisarius.
	Suswäfer.	En Badare.
	Et Håf-Råd.	
Klubb- Herrar.	Långa Referendarien.	
	Buttelbirius.	En Magister.
	Söderlant.	En Prowiant-Skrifware.
	En Hökare.	
	Señer Gasp.	En ung nåstwis Aufcultant.

Scenen är på Latinska Klubben.

Scene. I.

Seu Cicilia, sittjande i en Länstol och spinner med glasögon.
Zennes Piga, et stycke därifrån och kardar.

Cicilia.

Ingrid, du må tro jag hade en hederlig Man, from och god war han som en Angel, han kunde krypa under mina fötter, fast han gick med Lockperuque, bruna Kläder och en liten nått Silfwer spatserswärja, som satt ut genom Räckrynkån.

Ingrid.

Hwad hade då kåra Fruns salig kåra Man för tjänst?

Cicilia.

So du må tro han hade en hederlig tjänst, han war Liquidations-Commiffarius wid sista Finsta Kriget: han war så from och ensalldig west du, at när han fick et Stop Ol och några Pipor Tobak in til sig i sin lilla Kammare, så satt han och räkna och skref hela eftermiddagarne.

Ingrid.

Nå jag kan säga: Men hwad hette då salig Herrn?

Cicilia.

So han hade et stolt namn: Han hette Birger Cedermes.

Ingrid.

Ha! hi, hi, hi! Birger Cedermes, Birger Cedermes.

Cicilia.

Hvarföre skrattar du?

Ingrid.

Jo därföre at det war så stolt; men hwad gjorde kåra Frun då, när salig Herrn war så slitig.

Cicilia.

Hwad jag gjorde, jo, jag hade nog at göra jag, det omgicks mycket hederligt folk i vårt hus, Officerare, Borgare, Skrifware, til och med Prester.

Ingrid.

Til och med Prester: nå jag tilstår; men hwad hade kåra Frun at göra med alla de där Karana, eller huru hant salig Herrn, at göra sina sysslor för så mycke främmande.

Cicilia.

Salig Herrn: ditt nöd, har jag icke sagt, at han satt i sin kammare och skref och räkna, du må tro det kunde nog sätta honom göra det.

Ingrid.

Ja, ja, jag kom intet ihog det jag. Men gick intet salig Herrn ut ibland och hälsa på dam också.

Cicilia.

Nei, därföre fick salig Herrn Ol och Tobak, på det han skulle hålla sig inne i sin kammare, och när jag wille wara aldeles säker för honom, så gaf jag honom en god sup ibland.

Ing-

Ingrid.

Ja, ha, ha, hi, hi, det war knepet det, genom Brånwin tror jag man kan winna all ting i werlden; jag har också wunnit någon ting genom Brånwin.

Cicilia.

Hwad har du då wunnit?

Ingrid gråter och kaddar.

Cicilia.

Är det så farligt, kan du intet säga hwad du har wunnit?

Ingrid.

Jo, jag skal säga fåra Frun, om fåra Frun lofwar mig at tåga.

Cicilia.

Hå ditt Fjoll, nog wet du at jag tiger.

Ingrid.

Jo, kan fåra Frun tro, jag tjånte hos en Bryggare för Piga i Brånhuset.

Cicilia.

Ja nog kan jag tro det, nå ån sen då?

Ingrid.

Jo å så råka jag då och då at tappa lite Brånwin uti en liten Dwarters Bouteill, och stack åt honom i mjugg.

Cicilia.

Nå! = = = men ånnu har jag inte hört hwad du har wunnit genom Brånwin.

A 3

Ing-

Ingrid.

Jo, jo men kära Fru, jag want med den där unga
Sjöman (gråter.)

Cicilia.

Hwad då.

Ingrid.

S tacksamhet, en liten Son; men han war ganska liten.

Cicilia.

Ja, ja, jag kan wäl tänka han war i proportion efter
den lilla Quarters Bouteillen = = = = = men Ingrid! jag ha-
de aldrig kunnat trodt dig därom, du är intet mer än 21
år och har fått en Son, och jag som war gift i 30 år har
fått ingen med salig Cedermes.

Ingrid.

Ja, lit wili kan då wara med hwent man får, men
kära Fru det är icke alla, som winna et och då samma
genom Brånwin; somliga winna Pengar och stora Hus, som-
liga stora Karitörer, somliga si och somliga så: jag undrar
hwem då å som inte wil befatta sej med Brånwin och win-
na däruppå, alt ifrån Adelsman til Bonden, då å en sty
wara då kära Fru och föder många frugter.

Cicilia.

Ja du har rätt nog, Ingrid: då föder wilst många
frugter, men hos mig har då inte stort födt.

Ingrid.

Nå bewars, kära Fru, har då inte födt hos Er, så
wet jag inte: stora Silfverbågare, Silfverstålar, Dumlare,
Caffekanna, Mjölkskål, är dat war då?

Cicilia.

Cicilia.

A, det är måst samlat af hembrygt Öl, det minsta af Brånwin.

Ingrid.

Men, söta Fru, när jag skulle komma hit til Fruen i tjänst, så war då några, som stratta åt mei, för då jag skulle komma te tjäna på Latinska Klubben. Swarföre kallas Fruns Hus så?

Cicilia.

Det är ingen skam i den Titeln må du tro; jo, jag kan nog säga dig hwarför han så kallas. Salig Cedermes talte Latin så fort som Håsten traswar, derföre samlade han ock många Latinska Böcker; efter hans död kom jag at flytta ut de der Böckerna, och satte dem på en Hylla i Bryggghuset, då hände sig en gång, när jag hölt på at brygga, at medan jag war ute, en utaf Böckerna kom at ramlas ner i Bryggkaret; jag wiste af ingen ting, Fårst-öls Karet gick åt på en afton, och då en utaf Gästerna, jag kan wäl säga hwem det war, ock imellan sagt, det war Sält-Commisarien Bror Drommelberg, skulle öppna sitt Stop och dricka, hwilket skedde med någon force, ty han war törstig utaf en Lax-wälling, som han åt hos mig om middagen, låt se, det war på en Torsdag, om jag mins rätt, ja, ja det war på en Torsdag, jag mins ändå at wi åt Ärtter om Onsdagen, som jag aldrig plår göra; men jag wille pröfwa de der Ärtterna, som jag fick stickande från Sörmanland utaf Fogden på Heselby, som är gift med min Syster-Dotter, och har Barn, redan stora som jag; den äldsta utaf dem, wet du, ska gifta sig innan fort med Cappelans Son, som är Klofckare och Organist i Församlingen. Nå det war godt och wäl: så wet du när Drommelberg skulle öppna Stopet,

Stopet, så stötte honom en Bok på Näsan, han blef flat, tog opp Boken ur Stopet och såg i honom och sa at det war en Latinsk Bok, som hette Cornelius Nepus; hela Laget skrattade öfwerliudt åt denna händelse, och ifrån den stunden har mitt Hus fått namn af Latinska Klubben. Dessutom går här och en hopy lärdt Folk, som roa sig med at tala Latin, sedan de ha druckit några Stop. Men det klappar på dörren, gå, se åt hwem det är.

Scene. II.

Madam Barbro. Fru Cicilia, och Ingrid.

Mad. Barbro niger.

God dag, kära Fru, förlåt mig, jag kommer så dristigt.

Cicilia.

Ä det skadar inte, Madam Barbro, wälkommen, war så god och sitt ner: hur står det til i edra Gårdar?

Mad. Barbro.

Ä, kära Fru, hur ska det stå til i dessa swära tider, jag går som jag skulle gå genom jorden, allt ting bär emot, et ondt föder et annat: jag beklagar våra Barn och Efterkommande, - då å wist då.

Cicilia.

Sa, nog å tiderna swära; men Ni ser så bedröfwad ut, har någon olycka hänt Er?

Mad. Barbro.

Sa, ja men, ty wärr, jag har lust råkat i samwetsqual.

Cicilia.

Cicilia:

Ä stackars Gumma jag beklagar! Men hvad har väl
då hänt? Har några tjuftar stulit hos Er.

Mad. Barbro.

Nej just inte då.

Cicilia.

Kanste den der andra saken, Ni wet, har blifwit upstact?

Mad. Barbro.

Nej, men, då fruktar jag väl inte före.

Cicilia.

Är Er Man död då?

Mad. Barbro.

Nej men, som warre är: nog lefwer den full-pränta

Cicilia.

Nå så säg mig då; ja spricker eljest af misfikenhet.

Mad. Barbro.

Kände kära Frun, Sintel?

Cicilia.

Jo, låt se, . . . Sintel . . . Sintel . . . Jo, jag tror
väl, jag känner honom; hä, han går ju alltid i en lång
röd Surtout.

Mad. Barbro.

Ja, ja, då war så.

Cicilia.

Han brukar ju alltid stöflor, om jag mins rätt, och
Rosett Peruque.

B

Mad.

Mad. Barbro.

Ja, å ja, aldeles riktigt.

Ingrid.

Å gustre, kära Fru, då måtte då wiserligen wara den der med stora wackra röda näsan; eljest en liten spånslig Herre til wårten.

Mad. Barbro.

Ja, ja.

Cicilia.

Ja, då wet jag hwem det är: han är Advocat; det war han som förde ut Proceffen för Tistblotar Mor, emot Seeter Gasp: han har warit hos mig några gånger, fast inte nu på lång tid.

Mad. Barbro.

Nej, nej, kan wäl wara: han geck måst på Smedgats flubben.

Ingrid.

Ja, jag känner honom ock ganska wäl, när jag påminner mej. Han brukade måst Carpus: jag hade så när kommit i tjänst hos honom för et par år sedan.

Cicilia.

Nu kommer jag också ihog, när jag såg honom första gången: han hade råkat at falla i kull på lilla Glasbruksgatan utan för Struf-bagarns: där låg han stackare öfwer en Hörnsten, och Armarna hängde ner i en wattnusch, Carpusen låg et stycke ifrån honom, tillika med ena halfärmen; wäl det der tog jag opp, och stoppade i hans ficka och geck min wäg: Hjertat blödde fust i mig at se honom wara så sult;

flut; det är underligt ofta med våra bästa Karlar, de tåla inte stort förrän de bli fotfallna.

Mad. Barbro.

Ja, ja, då är sant nog då, de ä oftast swagare än wi.

Cicilia.

Hör, Madam Barbro, det berättades, at den der Finkel, skulle gifta sig med Fiskblötar Mor, är det sant då?

Mad. Barbro.

Ja, nog tror jag de hade godt öga til hwaran; men då blef ändå inte af.

Cicilia.

Jo, jo, jag wet, at han skänkte henne en swart Siden Sufwa med stiert uppå; han köpte ändå Sidentyget utaf en Danzigersta, som plår gå til mig, och gaf 12 Daler Alnen för det; och kan Ni tro Madam Barbro, at det war mycket bättre, än det jag har i min Salopp. Ingrid, hör Ingrid, spring in efter min Salopp, som hänger inne i bruna hörnsåpet, Nyckelknippan ligger på Tasletten.

Ingrid går.

Mad. Barbro.

Ju mera fåra Fruen talar om Finkel, ju mera öks min sorg och min ångslan.

Cicilia.

Swad har Ni då för oro öfwer honom? Kanste han har warit något nårgången? sådan swaghet faller ofta på Avocater och qwicka genier: sådant bör man förlåta honom.

Mad. Barbro.

Å ja, nog förlåter jag sådant lappri: aldrig oroas jag deröfwer; men då ä wål då som wårre å.

Cicilia.

Hwad kan wäl det wara, Ni förfräcker mig juft;
Mad. Barbro.

So, medan pigan ä ute, skal jag förtro Trun.

Cicilia.

Hwad då?

Mad. Barbro.

Han är nu död.

Cicilia.

Hwad! är han död? nå, nå, frögda själen. Men
Hwad behöfwer Ni så mycket ordas deröfwer.

Mad. Barbro.

So, ty han har dödt genom mitt förwällande.

Cicilia.

Har Ni då råkat at slå ihjäl honom, i wäda kan jag
tänka.

Mad. Barbro.

Nej inte jag, utan Bränwins-förbudet har förord-
sakat denna olyckan.

Cicilia.

Nå, hwad behöfwer Ni då ängslas deröfwer?

Mad. Barbro.

So, för ty, jag ändå på wist sätt är ordsaken til
hans död.

Cicilia.

Tag begriper Er intet, såg då på hwad sätt.

Mad. Barbro.

Genom min Tuglydighet.

Cicilia.

Cicilia:

Jag ber Er för all ting, uplys mig denna Gåtan; jag är helt förwånad. (Ingrid kommer in med Saloppen.)
 Nå du är god, at sticka efter döden, lägg Saloppen här och gå ut igen, se efter om Karet gåser bra, hölg wäl öfweret. (Ingrid går.)

Cicilia (ropar.)

Ingrid! å Stopena wäl twättade? rättnu kommer Herrarna.

Ingrid.

Ja kära Fru (går.)

Cicilia:

Ingrid! gå ner i Källarn och tag opp et fat Bykling; Herrarna knapra så gärna Bykling under et Stop Ol.

Ingrid.

Ja, ja, kära Fru (går.)

Cicilia:

Ingrid, hör Ingrid, så mycket du wet, ska du alltid sätta fram Porcellains talrik åt långa Referendarien; ty han är wan, at lefwa bland de förnåma, och är mycket curiöse. Han har också en Mamselle hos sig, som han talar om alt ting före.

Ingrid.

Ja, ja, kära Fru. (går.)

Cicilia:

Ingrid!

Ingrid.

Å ja, då, kära Fru.

B 3

Cicilia:

Cicilia.

Stå du säja, å ja då, åt din Matmor, din sinka,
Spring straxt bort til Håkars, och köp mig hem et Skäl-
pund Tallsstrunt.

Ingrid.

Ja, ja kära Fru. (går.)

Cicilia.

Hör Ingrid ta in Brånwins-flaskan först och lilla
Tumlarn.

(Ingrid går ut men kommer straxt in.)

Cicilia (slår uti.)

Skål Madam Barbro.

Mad. Barbro (stiger up och niger.) (Cicilia slår i Brånwin åt henne.)

Mad. Barbro (super.)

Jag har den äran åt dricka gunstiga Fru Commis-
sariuskans skål.

Cicilia.

Sitt nu ner och säg mig ordsaken til Er sorg öfwer
Finkel.

Mad. Barbro.

Dagen efter Brånwins-förbodet helt bittida om mor-
gonen, kom Finkel til mig uttorstig, näsan på honom war
blå, som en Kittelbotten, läpparna woro helt bleka, han
darrade som et Aspelöf, så det gjorde mig rätt ondt, åt
se denne usle kroppen; ålt på honom, som synbart war, för-
kunnade ångslan och försträckelse. Se mig en sup, sade
han med en skälswande ton, föll baklänges på en bänk och
stänkade grufweligen, men Fruen wet sielf, hwad olågenhet
jag hade kunnat haft, om jag gifwit honom Brånwin,
man

man kan intet se folk längre än till tänderna, han hade funnat gifwit mig, an, och sedermera supit på min pliktsumma en god tid. Ero mig, han hade kunna fått många vackra supar för 300:de Daler. Nei, nei, Barbro har förr en gång varit ute för smårn, jag har lärt mig att blifwa försigtig, med et ord, jag gaf honom intet något Brånwin; då blef Karlen desperat, tog hund och katt till vittne, att jag war saker till hans dödd, tumlade ner på golfwet med sin röda Surtout, och efter et matt affkedstaganande af werlden, upgaf sin Anda mitt under min Näsa.

Cicilia (slår ihop händerna och springer up af stolen.)

Försträckeligt, försträckeligt! hade Ni då intet Brånwin Madam Barbro.

Mad. Barbro.

Jo, då wa så lift då, kära Fru. Barbro skulle wara utan Brånwin! nog hade jag Brånwin fullt opp, fast det war förbudit; men skulle jag ge Brånwin i förbudna tiden, åt en Advocat så slug som Finkel, en Karl, som kunde bewisa det allraorimeligaste, än mer då som sanning war, nei fall wiste jag bättre.

Cicilia.

Ni är då ordsaken till denna arma Karlens dödd! ad! jag skulle haft samwete, att neka honom. Men de här Krögerstorna, de här Krögerstorna, de å hårda som bärg, grofwa själar—kan täncka—hör Madam Barbro, förut har jag haft någon aktning för Er, men sedan jag fått weta hela denna Er mishandel med Finkel, så måtte jag säga, att Ert ansigte fått i mina ögon et helt annat utseende; farwål, farwål—men apropos, när Ni såg honom ligga i slåttåget, doppade Ni då intet åtminstone en fläder i Brånwin och ströf på hans döende läppar, kanske han hade kommit till lifs igen.

Mad.

Mad. Barbro.

Nej, min sann gjorde jag intet, jag såg han ändå skulle dö, och då hade jag icke haft någon ersättning derföre, så framt jag icke welat gå in med i Concurfion, och då har det dragit långt ut på tiden med betalningen.

Cicilia.

Ack! hwad Ni är oförstånd = = gå Er wäg.

Mad. Barbro.

Ja, sådant måtte jag lida för min Eghlydighet skuld.

Cicilia.

Skull på din Eghlydighet! din stygga, = = skull snarare på ditt gemena, hårda och nedriga sinne, gå din wäg, säger jag.

(I det Madam Barbro skal gå ut, möter henne Finkel i Spöfelse gestalt, fattar henne i armen och nyper henne: hon skrifer:)

Ack! nådige Herr Secreter, om Ni kan supa Brännwin, eller om Ni behöfwer något Brännwin i det andra lifwet, så kom til mig i natt kl. mellan 12 och Ett, så skal en hel Kanna Brännwin stå til reds åt Er i Garstun.

(Under detta faller Fru Cicilia af försträckelse ifrån stolen; Finkel rister Barbro och wil dra henne med sig, hon strerar emot och hukar sig ned.)

Ach min Gunstiga Herr General Abberat, om Ni wil låta mig ännu en liten tid wara i werlden, så skal jag til årkånsla taga Fiffblötur Mor i mitt hus, och låta henne södas til dödar.

(Finkel tar henne i Näsan och wrider, omsider släpper han henne och skrider baklänges ut. Barbro står en stund hukande och darrar, springer sedan ut på andra sidan af Theatren.)

Cicilia

Cicilia (ligger qwar på golfwet och ropar, med en af för-
skräckelse hes röst.)

Ingrid! = = = Ingrid! = = = Ingrid! = = = Ingrid! = = =
Ingrid! = = =

Scene III.

Ingrid (Kommer in springandes)

Ach! hvarsföre ligger fåra Frun på golfwet, får jag
lof at springa in efter en kudde och lägga under huvudet?

Cicilia.

Ditt gemena stycke, hvarsföre dröjer du så länge? Kom
och hjelp op mig! är han borta än?

Ingrid (tar Cicilia under armarna och lyfter henne op.)

Sa han gick nu nys ut genom porten.

Cicilia.

Swad! . . . gick han ut genom porten, som en annan
menniska?

Ingrid.

Sa, han skulle wäl det, wet jag, han kunde ju intet klif-
wa öfwer planket.

Cicilia.

Menar du at fan behöfwer gå genom portar eller klif-
wa öfwer plank.

Ingrid.

Nei, han är ingen fan, han är en ärlig Gåse, jag
har varit förlofwad med honom i tu år, han gjorde mi
bara en liten kort visit hos mig för första gången, och
Gånkte mig en Citron.

§

Cicilia.

Cicilia.

Uch! hwad säger du? tar du Citroner af fan din ogudaktiga kona?

Ingrid.

Hå kåra Fru, wi bedref ingen ogudagtighet: han skänkte mig bara en liten Citron, hwad war det mer? och om jag änteligen skal skrista mej, så kyste han mej ganska lite på nedra läppen, och klappa mej bara si så här: då war inte ondt i det.

Cicilia.

Eäter du spöke klappa och kysa dej ditt troll?

Ingrid.

Nej, han är inte något spöke, för spöke har ingen kropp, fast det ser så ut; men min Musid Michel har kropp, då måtte jag wäl weta.

Cicilia.

Din Clemensskade Elvna, spring straxt in i min Sångkammare och tag hit struten, som ligger på tafletten med rökpulswer uti, at röka bort det onda tyget.

Ingrid.

Jag kan wäl säga det behöfs ingen rökelse efter min fästman Musid Michel, ty han är en snygger Karl, och desutom war han bara hos mig i köket, så då inte kunde komma någon luft hit in.

Cicilia.

Hwad är det för en Musid Michel du talar om.

Ingrid.

To, då å den Sjöman, som jag blef bekant med hos Bryggars.

Cicilia.

Cicilia.

Och, med hwilken du want en liten Son för Bränwin.

Ingrid.

Ja = = så wida han war min Fästman.

Cicilia.

Så wida han är din Fästman, så torde du wäl också nu willa winna en Dotter för mitt Färsöl; men jag skal låra dig ditt lättfärdiga synke, at ha Båtsmansskofar hos dej, när hin håles spökelse grahera hos mej.

Ingrid.

Så fåra Fru! inte är jag Falour på Frun, hwarföre skal Frun wara Falour på mej, hwar och en Alder har sina wänner och sitt sällskap.

Cicilia.

Nå jag skal också årligt smörja dej din nåspårla för sådana infall.

(Springer ester en Karbas och börjar slå henne, Ingrid skrifer.)

Scene. IV.

Badaren Suswäfer. Cicilia. Ingrid.

Suswäfer.

Hwas henker! hwarfor schall man prille ten junge wachre Jungfer?

Cicilia.

För det hon är lättfärdig och nåswis.

Suswäfer.

Lächtfärtich = = = was will das sagen?

€ 2

Cicilia.

Cicilia.

Det wil säga, at hon har sina slängtar hos sej, när
hin håles spökelsor komma in til mej.

Fußwäßer.

Swat sejen sie? hatt schpikelsor wart hir? Das ist un-
trulich.

Cicilia.

So men: Sintel war här nyß.

Fußwäßer.

Swas! ten tete Sintel? = = = ten Affecat, ten Secre-
terer?

Cicilia.

Ja just han sjelf med egen röd näsa.

Fußwäßer.

Das ist nicht möklik, han er ju råchtschaffens ted, jag
har ju man låst darum in Tachlig Allchante.

Cicilia.

Han må wara dödd eller lefwande, så war han här och
flämde Barbro på Krypín, som nu nyß war hos mej.

Fußwäßer.

Das ist lauter schnak; hun muß sich aderlaten, late
Elistir sätten, undt gute öppning frigen; darnach praff
Iapiren, weiter praff schwißen, undt zum guten leßt, en
guten Mag-Elixir nehmen.

Cicilia.

Herre disputera mej intel han war här själer jag, så
wist som jag är en Arlig Menniska.

Fußwäßer.

Ach nein, mein Frau, ach nein, das muß ich ferstehen.

Cicilia.

Cicilia.

Å hvad forstå Ni? Ni är ju bara en badare.

Fußwasser (blir ond.)

En Patere = = = en Patere = = = wasß sagen Sie? ein Patere, ja ich bin ein Patere, undt tuch mich knäffel ten fornamst in mein professum: gibt mir man hit Pleck undt Fäder, so schall iach man ein Recept schreiben, dat die Schpikfelse schall fare aus den kopff, durch ten finster hiraus.

Cicilia.

Jag wil sætta opp alt mitt Silfwer i wad, at det är sant hwad jag har sagt.

Fußwasser.

Nein, nein, nein, gute Frau, das komt von die unde samfett, oder von ein impiltung, oder von ein dicke blod, das muß ich wessen, sum hatt so mange hundert menschen Barbiret, Kopfet, Alderlaset, Elffiriret undt Curiret for hundert sinom dausen krankheiten.

Cicilia.

Ach! Ni är en stor Narr.

Fußwasser.

Ich bin kein narr. Ha, ha, ha, diese alte Frauenzimmer! diese alte Frauenzimmer!

Cicilia.

Wil Ni göra mig halt också?

Fußwasser.

Ach kein reson, kein reson. Ingrid!!! gibt mir ein halb schtuff Bier, das ist viel besser.

(Fru Cicilia går i sin Sängkammare: Ingrid kommer in med et Trädstop Dricka. Badaren sætter sig ned vid bordet.)

Scene. V.

Långa Referendarien, Badaren, Ingrid, så snart hon får se Referendarien, springer ut efter en Porcellains Salrik och sätter för honom.

Referendarien.

Hvad skal jag med Porcellains Salriken, Ingrid lilla?

Ingrid.

Jo, för då Herrn umgås med de förnåma.

Referendarien.

Ja, då väl då, men nu gör jag intet med någon Porcellains Salrik; gif mig håldre et Stop Ol. (han sätter sig wid bordet) Si guten abend, guten abend mein Herr Fußwäßer, wie stets und wie gets.

Fußwäßer.

Hå, ich danke, ich danke mein Herr Referentarius, daß steht wohl mit mir, aber wie stets mit mein Herr Referentarius, und wie befindt sie hans Matemoiselle?

Referendarien.

Gansk gut, ich danke.

Scene VI.

Magister Buttelbirius, [de förre]

Magister Buttelbirius ledande sin hund i band, hållsär, sätter sig wid Bordet, sågande långsamt.

Sungfru Ingrida, tänktes hon wara af den godheten, och transportera mig hit allenast et Halsstop Fårstöl, samt en skorpa för min hund.

[Ingrid går ut och kommer genast in med et Stop Ol och en skorpa]

Buttel-

Buttelbirius.

Honorem habeo bibendi in sanitatem vestrorum bonorum Dominorum (dricker) hå å å — det är certissime et bonum cerevisium, det wedergwedet hjärtat, och är en hålsedrick för lungorna. (Han bryter en bit af skorpan och ger åt sin hund.)

Referendarien.

Det war profecto en ganska ful hund, min Herr Magister Buttelbirius.

Buttelbirius.

Han är likwål en Canis fidelis atque fidelissimus. Det är icke utan man bör råttta sig efter, det är Dignitas interna & ipsa honestas; som utplåna hwad naturen i det utwärtas anseendet förnelar.

Referendarien.

Hwad heter Er hund Herr Magister Buttelbirius?

Buttelbirius.

Jo, med förlof, han heter Passe, Piger, Niger & Albus Erinacius, Senex.

Referendarien.

Det war et ganska höglårdt namn; hwad betyder det på Swenska min Herr Magister Buttelbirius.

Buttelbirius.

Det är icke min sak, at nu sitta här och explicera sådant; hwarföre har icke Herr Referendarien lärt sig Latin. Herr Suswäfer, som är en Doctus vir, torde kunna uttolka det.

Suswäfer.

Sah, sah, ich bin en Toctus fir, Aber schall iach dervor fürsichtå hunde latin, das war ganz impertinent.

Er

Er habt verdient ein trunf på de låst vor diese worte,
das sage ich und Fußwaser mit.)

Scen. VII.

Et Håf-Råd i röd Kappa med en liten handlyfta i handen.
De öfrige. Så snart Ingrid får se honom, springer hon och
tar utaf honom hans Kappa och hänger på väggen, tar af-
wen lyktan. Håf-Rådet sätter sig wid et särskilt Bord, tar
up sin Sjökums pipa ur fickan och gnider honom.

Fußwaser.

Undtmykteste diener mein Herr Hoff-Rath.

Håf-Rådet.

So aften, go aften Herr Fußwaser.

Referendarien.

Dörsammaste tjänare Herr Håf-Råd.

Håf-Rådet.

Tack, tack Herr Referendarie.

Buttelbirius.

Servus humillimus nec non devotissimus Cultor.

Håf-Rådet.

Dito, dito, Domino Buttelbirio.

Ingrid kommer in med et Stop Ol och sätter åt Håf-Rådet
och niger djupt.)

Håf-Rådet (klappar henne under hakan.)

Sur mår du min pulla lilla, du ser så misshynter ut,
du har intet din wanliga glada mine, wi Hof-folk tycka in-
tet om andra än frynliga ansigten,

Ingrid

Ingrid (gråter)

Jag fick stryf utaf Fruen för det min Gästman war hos mig, wälborne Herr Hof-Råd.

Hof-Rådet.

War han bara hos dig; kom hit med din hand så skal jag se uti honom hwad Ni gjorde.

Ingrid.

Nej, jag har skurit mig i fingret, så jag skäms wisa nåfwen åt wälborne Herrn.

Häf-Rådet.

Låt mig då få se i den andra nåfwen, det kan wara lika mycket.

Ingrid.

Nej, min gunstige Herr Häf-Råd, jag har råkat at få en sticka i nageln, så fingret har bolnat, annars skulle jag wisa Herr Häf-Rådet alt hwad han begär, ty jag är intet rädd.

Häf-Rådet.

Ha, ha, ha, sticka lilla, du är stucken, så då har bolnat, ha, ha, ha, då har bolnat; ja det tror jag wäl. Men se! hwad är det der för et kreatur. (pekar på hunden)

Buttelbirijs (stiger op och bockar sig)

Det är in se & sua natura en hund reverenter sagt.

Häf-Rådet.

Ty, ty, haf ut den der stygga hunden.

Buttelbirijs.

Jag wil förmoda i kraft af alla regulis humanitatis, at jag conjunctim med min hund måtte få lof, at wara här inne, i thy jag betalar för mig och minom hund.

D

Häf

Säf-Kådet.

Raisонера inte, ut med Er otåcka hund säger jag Er.
Buttelbirius.

Men jag ber af man måtte först beskåna, hwad den lärda Mannen Seneca skrifwer så sinnrikt de Amore & fidelitate Creaturarum.

Säf-Kådet.

Jag ger hin håle alt hwad Seneca skrifwer, han har intet skrifwit något om Er otåcka hund, hut ut med honom säger jag Er.

Fufwoaser.

Wilst du nicht heraus mit dein hund, so schal iach dich clabatschiren, so du schal flemme tin hunde-latin. (Han springer up, rocker hunden af Buttelbirius och fdr ut honom.) So schal man efterkomma de hochfernåmes befallningen.

Scen. VIII.

Proviantskrifwaren Söderlant. En Zökare. (De förre.)

Söderlant (til Ingrid.)

Hör Jungfru, känner hon någon Fält-Commisarius, som heter Drommelberg?

Ingrid.

Ja, han är wår dageliga gäst.

Söderlant.

Har han intet kommit hit ännu?

Ingrid.

Nej, men han kommer wål straxt, om Herrn behagar wånta: war så god och sitt ner.

Söderl

Söderlant.

Tack min flicka lilla, gif oss et Stop Öl.

(Söderlant trallar och sätter sig med Hölaren vid et särskilt bord.)

Hölarn (dricker)

Skål Skrifware.

Söderlant.

Tack Farbror.

Hölarn [ser sig omkring.]

Här har jag aldrig varit förr, jag plår måst gå ut til Linväfvar-gropen, där har jag mitt eget Stop at dricka ur, med mitt namn inbundit, där går folk som jag känner, de här ansigtana anstå mej inte.

Häf-Rådet.

Hvad säger Ni, Karl, wet Ni hvem jag är?

Hölarn.

Ja, Karl är jag, men hvem är du?

Söderlant.

Tyst, tyst, han är Häf-Råd; Farbror kan bli olycklig;

Hölarn.

Är han Häf-Råd, så är jag Hölare; han är ändå intet annat än en Skrifware, och jag mocquerar mig öfwer alt hvad Skrifware heter; jag kan hwart år köpa en Robe åt Hustrun min, som kostar mer, än hela hans årslön kanste.

Söderlant.

Tyst, tyst, tyst, han är en riker Karl.

D 2

Hölarn.

Söklarn.

Ja, är han riker, ja det kan så wara, det är det enda jag sätter värde på, men är han wärkelig Häf-Råd?

Söderlant.

Nei, han är endast characteriserad. Han har eljest en liten Hoffysla.

Söklarn.

Nå, hwarför ser han då så dröjer ut?

Söderlant.

Jo, jo, för det lyckan har sparkat fram honom — och ännu så mycket mera framfus är han, för det han fått en titel af en tjänst, den han aldrig skulle kunna förestå.

Söklarn.

Han måste så mycket mera skämmas: intet må han tro, at han får respect för caritören: det kom en post till mig härom dagen och wille köpa et hus för en förgylter slant, men han fick ändå icke thockare hus, än jag wanligen plår sälja för en styfwer, om han wore aldrig så möjlig.

Söderlant.

Drikt Jarbror.

Söklarn.

Ja, då ska du sjunga min wisa.

Söderlant.

Ja, ja.

Söklarn [driker och Söderlant sjunger.]

Bacchus är reblig,

Forslig och fredlig,

Leswer så maktigt och fettnar i söl;

Råd

Röd uti synen
 Och ögonbrynen
 Vidtas och frödas af svett och af Si.
 Bacchus är lustig,
 Fickrig och mustig,
 Röker sin Rulltobak, grinar åt Soln.
 Han sig förlustar
 Stånkar och yustar,
 Till des han hvimlar och tumlar af stoln.

Såf-Rådet.

Sådant kallat jag för liderliga Wisor, det är skam
 af Er, som är en ungdom, at så skråla i gammalt förnämt
 folks presence.

Söderlant.

På Hställen ha wi lika rang, och här dricker jag så
 wäl som Såf-Rådet, och ger aldrig et ord efter.

Såf-Rådet.

Swad är Ni för slag?

Söderlant.

Jag är Proviantskrifware.

Såf-Rådet.

Ha, ha, ha, Proviantskrifware! jag tror Ni bättre
 skulle tjäna til Källarskrifware.

Scene IX.

Drommelberg. [De öfrige.]

Drommelberg.

So afton, go afton gode Herrar. [Till Proviantskrifwaren.]
 Se, har du länge wäntat på mig Bror Söderlant?

D 3

Söder-

Söderlant.

Nes, bara en liten stund, jag har intet hunnit, at dricka mer, än två gångor.

Drommelberg (slår sin hatt i bordet och
sätter sig.)

Den väntar, icke för länge, som väntar efter något godt. Du skal tro, en Parentation är inte så snart skriven: jag har setat alt sen kl. 6 i mårnes tils nu och arbetat med den slit, at jag knapt hunnit taga mig öfwer 7 eller 8 supar, så rasande brottom har jag haft.

Häf-Rådet.

Har Ni skrivit en Parentation Herr Fält-Commisarius?

Drommelberg.

Ja, Herr Häf-Råd, rörd i mitt innersta öfwer min wåns den olyckliga Finkels oförmodade dödsfall, har jag honom til åra och hogkomst i hast sammansatt et Tal i bunden stil, hwilket jag wil hålla härstädes i afton.

Häf-Rådet.

Är Ni så snäll i Poësin Herr Drommelberg?

Drommelberg.

Herr Fält-Commisarie, om Herr Häf-Rådet behagar, jag är så mån om min Character, som en an om sin, och hwad för öfrigt Poësin widkommer, så är det intet mera swårt för mig, at skriva vers, än för en tupp, at galasty det är mig medfödt. Jag har skrivit många wackra Skrifter, som til exempel, Et Öde öfwe Kung Absweri Saworjt, som omsider kom, at stå på intet och titta genom sin lyckla: Elegie öfwe Kung Sjollner, som föll ner i et Möddkar och drunknade, då han skulle besöka sin Maitresse på et winds.

windsloft: Griffe = Kuna öfwer tjocka Repslagaren, som på femtonhundrade talet sprack af dumhet och gammalt Franskt: (spottar) Ingrid gif mig et Stop Ol. Widare En Opera i 36 Acter om Jonas i Swalskistens buk: Et exempel för alt hwad Opera heter; Musiquen är under Composition hos Stads-Musicanten Mowih. (Herr Håf. Nåd jag har den äran.) Ytterligare En Poeme Epique, som jag författade i Benswarfvars Trågård under namn af Hallon = Sleade. (Gutär Herr Referendarie, Ramsells skäl inclusive.) Skalde = Bref til Auctoren af Casper och Dorothea, med behörig näpft, för det han wågat i denna sin usla Parodie personalisera den respectabla Matronan Madam Gram på Djurgålm. (Skäl Herr Doctor Forwattn.) Item til samma Satyriska Autor en Apostille i anseende til Prologuen af Casper och Dorothea, som är så skrifwen, at Fruntimren wid wisa infall deruti, måste hålla skratten tillbaka, hwilket kan förordsaka dem swära påföljder: Memorial i Heroisk stil til wisa unga Herrar, som med käppstötar, oanständigt buller, hjärtfråtande skratt och obehörig hwissling, icke allenast hindra sina medåskådare, utan äfwen förolämpa Acteurerne wid Theatren i Kongl. Humblegården; och utom alt detta 999 Brudstrifter, 684 Grafstrifter, förutan 1000 tals Epigrammer, Madrigaler och små Infall, och sluteligen den Parentation, som jag nyss författadt öfwer Finkel.

Håf = Rådet.

Jag må tillstå, at Herr Fält-Commisarien måste wara en slitig man, som hunnit med så mycket arbete.

Drommelberg.

Å Herr Hof-Råd! alt sådant är en bagatelle för mig: jag är i stånd at skrifwa 300:de versar på en förmiddag öfwer

Öfwer hvad ämne som behagas. Hör Ingrid, bed Syster Cicilia komma in. (Ingrid går.)

Scene X.

Fru Cicilia. Ingrid. (De förre.)

Drommelberg.

God afton Syster Cicilia! Ni wet, at den där namn-
funniga Advocaten lilla Herman Finkel är död; Och
som jag anser Er Klubb för den förnämsta och lärda i
hela Staden, så har jag beslutit, at härstädes i afton hålla
en Parentations-Act öfwer denne min afledne Wän.

Cicilia.

Det är Er wärdigt Bror Drommelberg, Ni wet, at
rätt hedra wänskapen.

Drommelberg.

Men Syster! wi måtte anställa detta med all Ceremo-
nie; Jag bör wara swart, låna mig Er Saloppe.

Cicilia.

Min Salopp? Twy mej jag det gör, han är wäl
dyrare än så, wil Ni ha min swarta Sattins Kjol skal
Ni få.

Drommelberg.

Ja men, det kan wara lika så godt det, så är jag
täckt öfwer alt. Hör mina wänner allesamman, gå in i
Syster Cicilias Sång-Kammare; medan hon, jag och In-
grid ställer alt ting i ordning härute, så skola wi sedermera
samsält gå i profession hit ut i Parentations Salen. (De gå.)
(Täcket faller.)

Scene.

Scene XI.

[Theatren är Fru Cicilias Di. Sal, alla Borden äro uttagne, midt på golfwet står allenast et litet fyrkantigt bord, öfwerhöjgt med et svart kläde, som räcker ned til golfwet; i Fonden af Theatren, bak för Bordet, står en trekantig Sten-Pyramid, upsat på en opp och ner stälpt Tunna, på spetsen af berörde Pyramid hänger Finkels röda Surtout, Rosette, Peruque, Carpus och wärja. Framför Bordet står en Lånstol för Parentatorn, och på ömse sidor stolar för åhörarna i halfcirkel stälde; på det swarta Bordet stå årtillige Erästöp i stor Cirkel opp och ner stälpte, i hwilken krets sedermera Pyramiden kommer at ställas.]

Processionen

Öfver ganska långsamt 2:ne hwarf omkring Bordet och Pyramiden, under affspelande af en sorgelig Marche, i följande ordning.

Ingrid främst med et lius i hwardera handen. Fyra Gåsar. Parentatorn med Cicilias Kjortel öfwer aplarne. Cicilia. Häf. Rådet. Långa Referendarien. Suswäfer. Buttelbirius. Söderlän. Söderlän.

Sedan Processionen är slutad, börjas Chorus af Gåsarne.

Wår Marcus Finkel Advocat,
 Gör Bacchus sielf i döden slat.
 Som Hjalte han til grafwen gick,
 Directe från Krogen,
 Kom döden och togen,
 I bästa stik.

Hans lefnad mellan Dlstöp stred,
 Han Kusets plåga tåligt led,
 Han war en hårdad Bacchi dräng,
 Som myggor ei silde,
 I Kennsten han hwilde
 Liksom i sång.

E

Wår

Vår Finkels Bild med bästa färg,
 Skal målas utaf Drommelberg,
 Ut bli et werldens Monument;
 Och gömmas åt tiden.
 Res up Pyramiden,
 Som han förtjänt.

Då hjälpas de åt, at lyfta Pyramiden up på swarta Bordet,
 och ställa honom midt i Cirkelen af Östropen.

Drommelberg.

Til denna solenna Act har jag äfwen författadt någon
 Cantata på samma ton, som wisan öfwer Fader Mowis
 Lungfot. Ingrid lilla, du har en står röst, wil icke du
 wara så god och discanta desse versar.

Ingrid (sunger)

Liksom en eld af glödgadt brännwin drifwer,
 Drifwer i högd, men sloknar ganska snart,
 Och med sin glants et månsto-lif beskriwer,
 Som hastigt qwåfs uti sin fart.
 Så ock vår Finkel = = = hans lif och hans skugga,
 = = = = = kan afund ej tugga,
 Han har sin möda ej i werlden spart.

Han war Honette, han torstig war och trogen,
 Fattig, men fri, och altid oförkräckt,
 Utan facon han gick från frog på frog,
 Wärdigt en Son af Klunkars Slägt,
 Finkel! ach! Finkel! så har du försvunnit,
 = = = = = Ditt Stop är utrunnit,
 Barbro har kändt din sista Andedragt.

Drommelberg sätter sig fram för Bordet. De öfrige på sina
 Stolar. Drommelberg tar opp sin Parentation ur fickan, hostar, spots
 tar, snyter sig, och i det han emottager et Stop med dricka af In-
 grid, börjar således:

Out-

Drommelberg.

Guttår, (dricker) Er Dienare, I Klubbens wårda Fäder,
 Jag först min sorgsna blod med någon wåtsta spåder,
 At han må blifwa tunn och lätt och löpa qwift,
 Wid Finkels sanna lof i denna Skalde=dikt,
 Du Bacchus, Källrars Gud och Klubbars Imperator,
 Som nästan har et stott på hwar af Stockholms gator,
 Som ropar: Sup min Son! så är din werld ei trång;
 Styr du min Andas drift! Spåd olja i min sång!
 Apollo! på din hielp jag wille också mana,
 Men efter nyckerhet är jämt och samt din wana,
 Så gagnar mig ei stort den kraft jag af dig får,
 O! min Apollo är! til saken nu = = Guttår, (dricker)
 Dock först och innan jag, min Finkels werld förtäljer,
 Hur dråpligt han har lyst, bland Ostop och Bouteljer,
 Jag något nämna bör om Hjältens Origine,
 Som sörjes nu af oss och af sitt enda swin.
 Hans Farfars Farfars Far, war Hjälsman uppå Åland,
 Blef sedan flyttad bort til Lånsman uti Småland,
 Han hette Jesper Klunk och ur så wårdig Stam,
 Har Herman Finkel trådt på werldens bane fram.
 Klunk är en talrik Slägt, af Klunkar ha wi många,
 En Klunk Fältwåbel war och bodde uti Spånga,
 Och just den samme Klunk, en skarp rödfråsig Kar,
 Han war wår Döde Wåns den fäcka Finkels Far;
 En grym Manhaftig Bus, som stod i alla wäder,
 Med Handskar, Böror, Wäst, alt utaf Elgshuds läder:
 Gif Ungen, ropte han, i Brånwin doppadt bröd,
 Det styrker Postens Mod och hämmar öfwerflöd;
 Så wårte lilla Klunk och war en Godagsfålle,
 Och söp så godt som trots båd Jöns och Matts och Pålle;
 Men läste mellanåt, hålft Lagen Excellent,
 Til des han wårdig fant, at göras til Student.
 På hans Studentwäg ei så stort af wårde mötte,

Sin Bos han då och då, i Ol och Brånvin blötte,
 Och som det Namnet Klunk ej tycktes klinga nog,
 Han ganska wäl betänkt, sig Namn af Finkel tog.
 Som Finkel trädde han in i den stora werlden,
 Som Finkel gick han bort i den Krypiska färden,
 Som Finkel steg han opp först til Auscultant,
 Som Finkel aldrig han i werlden längre hant;
 I stöd af sin Moral, han sig två Walspråk sökte,
 Som alltid hans beröm båd qwäll och morgon öfste,
 Först: Morgonrodnans Sten är Advocatens wän,
 Sen: Aldrig skal en tår i Stopet bli igån.
 I Källare Palats man aldrig såg wår Finkel,
 Han wid et En-stop satt, förnöd uti en winkel,
 Och då han där i-rus på glatta golfwet låg,
 Man honom lika fullt med wördsamt öga såg.
 Den som wår Finkel lik i werlden så arbetar,
 Han ock mot öddens udd ej mycket länge stretar,
 Och fast i unga år han stupar i sin sauce,
 Hans minne med hans lif ej lika snart förgås,
 Hwad är då mensskians lif? = = = låt se = = = jo på min åra,
 Där det i liknelse et Ölstop mycket nära,
 Som råcker ganska fort, man sätter det til mund,
 Tre, fyra klunkar gå, och det är tömt på stund;
 Dock lika mycket är hur länge lifwet warar,
 Blott våra krafter bruk jämt opp mot tiden swarar,
 Har man ej spådt sin blod, har man ej druckit stort,
 Så har på werldens rynd, man föga dater gjordt;
 En torr och törstlös själ, hwad kan wäl den bestrida?
 Sufswasser.

Wohl gefraget, wohl gefraget; Tach mich knäffel wenn
 Iach ick annamme fynt undt sex sauffen, ich bin nicht Ca-
 pabel ein ader zu öffnen.

Drom-

Drommelberg.

Hwad kan wäl, säger jag, en torstlös själ bestrida,
 Sielf trumpen kan han ej sin nästas nöjen lida,
 Men den, som super bra, och wet at ta til lifs,
 Om honom tryter alt, han lika muntert trifs.

Sufwasser.

Schent! Schent! man per altit supe praff, altrich ware
 nichter; hwarfer? ti på nichter mage kan man flux pliffe
 impesteredt.

Drommelberg.

Sligt Bacchi Arion wår wårda Finkel wiste,
 Hos honom aldrig torst och ej Courage briste,
 Så liten som hans kropp, så stor war dock hans själ,
 At han decisum gaf wid alla Distsops gräl,
 Jag glömmier ej en qwäll, hwad hånde på Cardusen,
 Satt Finkel trygg och tyst, masquerad i Carpusen;
 Så satt der ock en Man, en Smed til profession,
 Och talte ganska stort om Calmar Union.
 Han sad', ifrån den tid, kan Sverige råfna Coursen,
 Ännu satt Finkel tyst och smålde at discoursen!
 Men rätt som bäst det war, han Stopet från sig stöt,
 Steg opp och ropte högt: Vi talar som et Nöt.
 Glink flarum floribus här blef et fasligt buller,
 En Smed han tål ej stort och minst när han är fuller;
 Men Finkel, o-försagd, han ströf med hjätte-måne
 Den goda Måster-smed midt i Physionmien.
 Det war et grusligt slag så Stopet braka sönder:
 Så skal du tala nöt när du är ibland bönder,
 Men ej bland höglårde folk; straxt Smeden modfält war,
 Och hela Klubben stref, at Finkel han war kar.
 Sen söps förfräckligt Öl i kraft af hjätte-lagen,
 Så Finkel somna af och satt til andra dagen.

Sufwasser.

Til andre togen! das war carnallieust gemacht, dat
 war, at storme krint på hånse und krafter. Drom.

Drommelberg.

Men det är icke nog af Finkels wett och mod,
 Han ofta wedergått sin dårhet med sitt blod,
 En gång det tilbar sig på Krogen Røda Knuten,
 Han för en Lag-question slog Krögarn uppå truten,
 Men fick et slag igen så Skinn-Carpusen sprack;
 Der låg han stel och blek liksom en Palssternack.
 Men mon på minsta sätt han derför tappa modet?
 Nej, som en Hercules han wred sig uti blodet,
 Och sade, om jag dörr så rista på min Graf,
 Här har en Advocat lagt ner sin Wandrings-Staf:
 I botten ärlig Karl, men hånst mot Filuris,
 Som lefwer utaf Öl, och dödt för Corpus juris.

Buttelbirius.

Domine Parentator, det ordet Filuris war salva venia en nästan stark licentia Poëtica.

Drommelberg.

Det förstår Ni intet, jag såsom gammal Auctor har tillwunnit mig Parnassens privilegium exclusivum på wisa ord, men jag får sjelf tilsmida mig rim när de brista.

Sufswafer.

Och jah! och jah! den Herr Commissarius ist priffilekert.

Drommelberg (Continuerar.)

Jag sade hånst mot Filuris,
 Som lefwat utaf Öl, och dödt för Corpus juris;
 Så tapper som han war så war han äfwen snäll;
 At supa ut en sup, at skrifa en Libell,
 War honom lika lätt för sina principaler.
 Han wid en Domstol stod liksom ibland Pocaler,
 Och at han stundom föll och något snesprång tog,
 War mer af distraction, än wårkan af en Krog.
 Den nis Ballar bår uti sin trånga skalla,

Kan snarare af dem, än nis supar falla;
 Defutom den som ei i dryckom duger stort,
 Han ingen Lagkarl är, det har jag sielf förspört.
 Så war wår Finkel stor uti Processualier;
 Til strupen wid och stor; men uppå Victualier,
 En ganska liten man, En slårndels lappsit war,
 För honom föda nog, snart sagt i åtta dar.
 Guttår! på många sätt war Finkel stor i tiden,
 Han war som Bacchus sielf på alla Krogar liden;
 Hwar hålst han trädde in han glädien med sig tog;
 Ty knapt man honom såg, förrn man af hiertat log.
 Om Naso lefde än det wist hans ensak blifwit,
 Den Nasan skrifwa om Naturen Finkel gifwit,
 Hon war så stor och stön och gaf det bästa hopp;
 At hwar han trädde in han lyste rummet opp.
 Apelles Pensel knapt des afbild kunnat måla,
 Ty hwar fins färgor til som så i klarhet präla?
 Jag nämner blott en knöl, han war så klar och blå,
 Liksom en Lazur sten; förutan många små,
 Som utstaä här och der, och luste som Saphirer,
 Ibland couleur de feu af många slags brochurer.

Buttelbirius (stiger opp.)

Per Jovem! jag rörs af denna målning's Sublimitet,
 Långst in i min själs simplicitet,
 Och måste bekänna ex corde meo,
 At jag är mot Herrn, som en katt mot et Leo;
 Hwad är den fågring wi i werldene njuta,
 Och bäre så stält på detta lifwets skuta?
 Hon lyser som i glas et aqua vita,
 Men lika så lätt är hon perdita.

O! du Formositas.

Du wäder tam gaudium quam calamitas!
 Jag gråter öfwer din kosteliga näsa
 Som så stolt i werldena mände gåsa,

Men ömsider frupit neder bland dem,
Som blifwa til stoft och affa tandem,
Nu kan man clariffime se,
Så swetsfult är werldfens wäsende.

Scene XII.

Ecter Gasp med hatten på hufwud.

Go afton, Fru Cicilia. Et stop Ol om Er behagar.

Cicilia.

Nej, jag behagar inte något Ol.

Gasp.

Jag behagar siesf, bår hit.

Cicilia.

Nej, denna Klubben är endast för gammalt folk och inte för några Gaspar; jag har inte Ol åt Er, men om Ni behagar sitta ner och höra på Parentationen, det kan jag inte neka.

Gasp.

Hvem är den öfwer?

Cicilia.

Öfwer Finkel om Er behagar, han som want Processen mot Er för Fiskblötar Mor.

Gasp.

Parentation öfwer det kreaturet, som dog på Krypin! ha, ha, ha, ha, ja det är wårdigt at hålla honom här. Hvilken är Parentatorn?

Cicilia.

Fält-Commisarien Drommelberg om Er behagar.

Gasp.

Ja, som Cadavret war så är Parentatorn, ha, ha, ha, de äro bågge wårda at sitta uti taket på et Apotel.

Drommelberg springer til och slår Gasp en örsfil. I det samma hwålfwer Finkel, som sitter under bordet i spökelse gestalt, bordet öfwer ända tillika med hela Pyramiden, och stiger fram; då de andre se honom, springa de ut på åtskilliga sidor; Finkel skrider fram til dem som slås, och tar Gasp i Näsan och leder honom ut; han skrifer. Drommelberg sätter til fötters och stupar öfwer Pyramiden. (Täcket faller.)

